

ΛΕΥΚΗ ΝΥΞ

ΕΦΩΤΙΣΕ μ' ἓνα φαιδρὸν χαμόγελο τὸ ρόδουλον
πρόσωπόν της καὶ μ' ἓνα χαριτωμένο τίναγμα τῶν ὤ-
μων, ὅσῳ νὰ ἤθελε νὰ πετάξῃ, εὐρέθη εἰς τὰ γόνατά
μου τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν ὑπὸ τὰς λευκὰς πτυχὰς τοῦ φο-
ρέματός της.

Ἐκνθὸν κύμα μεταξωτῆς κόμης ἐπλημμύρισε τὸ
στῆθος μου.

Τὸ τρελοκόριτσο μὲ πόσῃ γλυκύτητι ἤξευρε νὰ
κερνᾷ τὴν ζωὴν!

Ἄφισα ἓνα ἀπαλὸν φίλημα εἰς τ' ἀβρὰ χερᾶκια
της τὰ ὁποῖα ἐδίπλωσαν εἰς κομψὸν ριόγκον τὸν λευκὸν λαιμοδέτην μου
καὶ ἐσηκώθη τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν ἡ Ἀνδριὰνα μου ἐκρέματο ἀπὸ
τὸν λαιμὸν μου.

—Ἐ! τῆς λέγω, μήπως ἔχῃς ὄρεξι νὰ κάμῃς τὸν ἐσπερινὸ περίπατο
σήμερα μπερδεμένη ἔτσι ὅσῳ περιπλοκάδα ἐπάνω μου;

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν· ἐσήκωσε μόνον τὰ μάτια της—δύο μάτια λα-
φίνας γλυκύτατα—μ' ἐκύτταξε μ' ἓνα βλέμμα ὑγρὸν γεμάτο ἠδυπάθειαν
καὶ ἐσκίασε πάλιν τὸ λαξευτὸν πρόσωπό της μ' ἓνα ντροπαλὸ χαμῆλωμα
τῶν ἀμυγδαλωτῶν βλεφάρων της χωρὶς νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ ἐπάνω μου.

Καὶ εἶδα μέσα στὰ μάτια ἐκείνη τὰ ὑγρά ν' ἀστράψῃ κάποια φευ-
γαλέα λάμψις κρυφῆς ἐπιθυμίας . . .

Ἦρκεσεν ἓνα τρυφερὸν φίλημα σ' τὸν γαλακτόχρουν λαιμὸν της διὰ νὰ
λυθοῦν ἀπὸ ἐπάνω μου τ' ἀπαλὰ δεσμά τοῦ χαριτωμένου φορτίου μου
καὶ μετὰ δύο λεπτά εὐρισκόμεθα εἰς τὸ καλαμόφρακτο στρατόνι τοῦ κή-
που, ὁ ὁποῖος ἔζωνε τὸ ἐρημικὸ σπιτάκι μας, κρατούμενοι ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ τρελλὸς μπάτης μυρωμένος ἐλαφρὰ μὲ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῶν μυ-
ριανθισμένων λεμονιῶν τοῦ κήπου, ἄφρινεν εἰς τὰ καλλιότης τὰ λυμένα,
δρῶσερὰ φιλήματα.

Ὁ ἥλιος ἐθώπευε φιλικῶς ὡς παλαιὸς γνῶριμος μὲ τὰς τελευταίας
ἀκτίνας του τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ, δροσιζόμενος
πέραν εἰς τὰ γαλανὰ νερά τοῦ νησοσπαρμένου Ἴονίου. Ἡ μεγαλοπρε-
πῆς ἀποχώρησις τοῦ ξανθοῦ ἀστέρος μᾶς εἶχε καρφώσει καὶ τοὺς δύο
'στὸ στρατόνι μαγευμένους. Καὶ τὸ πανόραμα ἐκείνο τῆς Δύσεως μὲ τὴν
πλημμύραν τῶν χρωμάτων του τὴν θαμβώνουσαν μὲ τὰς ἀψίδας του τὰς
φλογεράς, μὲ τὰ σύννεφά του τὰ πελώρια τὰ ὁμοιάζοντα μὲ ἀπάτητους
βράχους ἀπὸ ἄπερθον χρυσόν, μὲ τὰς ταινίας του τὰς αἵματοβαμμένας,

μέ τας άβύσσους του τας φωτεινάς, μου έξυπνοῦσε δέν ήξεύρω ποιόν πόθον πρωτογενή μέσα εἰς τήν ψυχὴν καί τήν έκέντα νά πετάξῃ μαζί μέ τ' άβρά συννεφάκια τά όποία έταξείδευαν εἰς τό γαλαξίιο άτλάζ του οὐρανοῦ χρωματισμένα μέ τας γλυκειάς αποχρώσεις του άχρου καί του ροδινοῦ, νά πετάξῃ μ' ένα πτερύγισμα τρελλό εἰς τό άπειρον, φέρουσα έπί τῶν πτερύγων της, εἰς τόν κόσμον έκείνον εκεί πέρα τόν όνειρώδη, τήν 'Ανδριάναν μου. . .

Διά μίαν στιγμὴν ισχνή δέσμη λιποθυμισμένων ακτίνων έφώτισε τό ροδαλόν πρόσωπον τῆς 'Ανδριάνας μου· αλλά Θεέ μου τί άβυσσον ήνοιξε δια μιᾶς μέσα στα βελουδένια μάτια της τό άβρόν εκείνο θώπευμα τῶν λιποθυμισμένων ακτίνων του φεύγοντος ήλιού! Μου έφάνη ότι πρώτην φοράν αντίκρουζα τό βλέμμα της. Καί από τόν έγκέφαλόν μου έκπέρασε μέ ταχύτητα άστραπή—δέν ήξεύρω καί έγώ πῶς—ή άλλόκοτος ύποψία, ότι ό 'Ηλιος εκείνος ό όποιος έλουέτο εκεί κάτω φεύγων ήμποροῦσε νά μου άφαιρέσῃ καί τήν 'Ανδριάναν μου ώσάν νά ήτο καμμιᾶ ξανθή ακτίς του καί εκείνη μεταμορφωμένη.

— Πάμε, πάμε άπ' έδῶ, τῆς εἶπα, 'Ανδριάνά μου, καί τήν έσυρα κάτω από τῆς άνθισμέναις λεμονιαῖς του κήπου.

'Η γλότῃ ήτο στρωμένη μέ τά λευκά άνθη τῶν λεμονιῶν, τά όποία ό τρελλός μπάτης μέ τας παιγνιώδεις ριπάς του έτίναξε. Καί εκαθήσαμε επάνω εἰς τά λευκά άνθη.

Τό γλυκὺ φῶς τῆς έσπέρας εἶχε αρχίσει νά λούῃ τήν θάλλουσαν φύσιν μέ τήν μελιχράν του εκείνην άνταύγειαν, ή όποία παρασύρει άνεπαισθήτως τήν ψυχὴν εἰς άορίστους ρεμβασμούς. Καί έμείναμεν εκεί ό ένας πλησίον του άλλου ακίνητοι χωρίς νά όμιλώμεν. 'Εξαφνα ή 'Ανδριάνά μου :

— 'Αχ! νά γινώμουν άνθος, εἶπε μ' ένα βαθύ στεναγμόν καί έφερε εἰς τά κερασόχροα χείλη της τόν άβρόν κάλυκα πτωχῶ άνθος, τό όποῖον κατ' εκείνην τήν στιγμὴν έμάδα.

'Αλλά περιέργον' εἰς τόν έγκέφαλον τόν ιδιόκόν μου έγεννήθη άμέσως ό τρελλός φόβος μήπως γίνῃ άνθος.

— Καί έγώ; τῆς εἶπα δειλά.

— Μά έγώ πάλι γιά σένα θά μοσχοβολῶ ποντικάκι μου, εἶπε καί εκλίνε τό ξανθό κεφαλάκι της στόν ώμόν μου καί ήρχισε νά γελά.

'Αλλά τό κρυσταλλόχρο όκείνο γέλιο της έσύριζεν εἰς τά λεπτά χείλη της μέ κάποιον σαρκασμόν, ό όποιός μου έξέσχιζε τήν ψυχὴν.

— Μή, μή γελάς έτσι, μή γελάς πληά τῆς εἶπα, 'Ανδριάνά μου, καί τήν έσυρα εἰς τά γόνατά μου καί τῆς έφραξα τό στόμα μέ τά χείλη μου. 'Εθλιψα τό άβρό, τό πουπουλένιο σώμά της τότε εἰς τό έξωγκωμένον στῆθός μου καί έσκέπασα τόν άφρόπλαστον λαϊμόν της μέ άμέτροτητα φιλήματτα. 'Η ψαῦσις τῆς άπαλῆς σαρκός της μ' έκανε ν' άνατριχιάσω. Τά μάτια εκείνης υγρά από τήν ήδονήν εκολυμβοῦσαν εἰς τό πάθος, έν φ' τά χείλη μου ακούραστα εξηκολούθουν νά τήν φιλοῦν, νά τήν φιλοῦν άχρόταττα, σπασμωδικά, χωρίς νά ήμπορῶ νά τά κρατήσω.

Και ρίγος γλυκύ, χουνωπικόν ανάδευε τὰς σάρκας μου . . . Ἄλλὰ διὰ μιᾶς ἐτινάχθη ἐπάνω τρομακτικόν· τὸ πουπουλένιο ἐκείνο σῶμα, τ' ὅποιον ἐσφιγγα εἰς τὴν ἀγκάλην μου ὑπεχώρει, διελύετο ὑπὸ τοὺς βραχιόνάς μου πρὶν ἀκόμη ἐννοήσω πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γίνηται τοῦτο. Καὶ ἐξηκολούθουν μὲν ἐγὼ νὰ σφίγγω εἰς τὰς ἀγκάλας μου κάτι τι ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο τὸ σῶμα τῆς Ἀνδριάνας μου· ἦτο κάτι τι τὸ ξηρόν· ἦτο βιβλίον. . . .

Περιέφερα τριγύρω τὸ βλέμμα μου καὶ ἀνατρίχιασμα, ἀνατρίχιασμα φοίικας πλέον, ἔλουσε τὴν ἐπίδερμίδα μου. Εὐρισκόμην ἐντὸς τεσσάρων τοίων σαββανωμένων μὲ βιβλία. Ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ κηρίον μου ἀνέειδε τὰς τελευταίας ἀναλαμπάς. Ἐξω ἡ φύσις ἐφόρει λευκὴν νυκτικὴν ἐσθῆτα. Ἡ πτωχὴ μου λεμονιὰ ἡ ἀρωματίζουσα παρὰ τὸ παραθυρόν μου κατὰ πᾶσαν ἄνοιξιν τὸν ἀέρα τοῦ γραφείου μου ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ διὰ μέσου τῶν ὑελοπινάκων τοῦ παραθύρου, λευκὴ, κυρτωμένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς χιόνος.

Ἐστρεψα τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὸ τραπέζι. Καὶ ἐφριζα. Εἰς τὴν τελευταίαν ἀναλαμπὴν τοῦ ψυχορραγοῦντος κηρίου εἶδα νὰ φεύγη ὀπισθεν τοῦ παχέος κρυστάλλου τοῦ μικροῦ μου καθρέπτου μία φαλακρὰ κεφαλὴ μ' ἓνα λευκὸν βόστρυχον ὠρθωμένον ὡς λεπίδα ἐγχειριδίου ἐπανωθέν τῆς.

Ἐδιπλώθησαν χωρὶς νὰ θέλω τὰ γονατὰ μου καὶ εὐρέθην πάλιν χωμένος εἰς τὸ κάθισμά μου.

Ἡ ἀνταύγεια τῆς χιόνος ἡ εἰσερχομένη διὰ τοῦ παραθύρου ἐθόλωνε τὸ σκότος τὸ ὅποιον ἐχύθη γύρω μου μ' ἓνα χρῶμα τεφρόν.

Ἐσκέπασα μὲ τὰ παγωμένα χέρια μου τὸ χαρακωμένο πρόσωτό μου καὶ ἔκλαυσα.

Ἐκλαυσα πολὺ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν δυστυχῶς δὲν ἐκοιμώμην!

Ἀνέτρεξα εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ εἰς τὸ ξεφύλλισμα αὐτὸ τῶν σελίδων τῆς ζωῆς μου δὲν συνήντησα οὔτε μίαν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ἡ ζωὴ μου ἐκείνη ἔρρευσε μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς βιβλιοθήκης μου χωρὶς νὰ τὴν γλυκάνῃ κανένα αἶσθημα ἀγάπης, χωρὶς λύπας, χωρὶς στεναγμούς, χωρὶς δάκρυα, χωρὶς χαράς, δίχως συγκινήσεις, ὅπως ρεῖει ἡ ζωὴ ἐκείνη τὴν ὅποιαν κρύπτει εἰς τὰ μέταλλα στήθη τοῦ ὠρολογίου ὁ τεχνίτης.

Καὶ τώρα ἡ κουρασμένη καρδίᾳ μου πρὶν διακόψῃ τοὺς θραγικοὺς παλμούς τῆς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν γλυκύτητα τῆς ἐρωτευμένης ζωῆς ἐν τῷ ὄνειρῳ μιᾶς χιονισμένης νυκτός.

Τὰ βλέφαρά μου εἶνε πλέον ξηρὰ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου πνίγεται εἰς τὰ δάκρυα. Καὶ αἰσθάνομαι τώρα τὴν νωθρὰν, τὴν ἀποσταμένην ζωὴν μου νὰ κυλίσεται μὲ περισσοτέραν ἀγωνίαν μέσα εἰς τὰς φλέβας μου τὰς ἀποτιτανωμένας. . .

Ἄχ! μὲ πόσῃν χαρὰν θὰ εἶδα ὅλας τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας ἔχω θάψει μέσα 'στὸ φαλακρὸ αὐτὸ κεφάλι μὲ τὸν λευκὸν βόστρυχον δι' ἓνα μικρὸ κομματάκι ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν κοιμισμένην!

ΤΑΣΗΣ Ν. ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗΣ